ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Παναγιώτης Μαυροειδής

Κάποτε λεγόταν στην αριστερά πως *«όποια πέτρα και αν σηκώσεις, αποκάτω θα βρεις την ΕΕ»*. Δε χρειάζεται πλέον αυτό, καθώς υπάρχουν ολόκληροι βράχοι με την υπογραφή της.

Από το τέλος του 2023 τελειώνει η *«Ρήτρα διαφυγής»* και επανέρχονται οι μνημονιακές δημοσιονομικές δεσμεύσεις της Ελλάδας προς την ΕΕ που αποτελεί ταυτόχρονα και τον δανειστή της.

Ήδη η Ευρωπαϊκή Επιτροπή έχει ανοίξει τη συζήτηση: Αφενός με υπενθύμιση του στόχου για **επίπεδο δημόσιου χρέους στο 60%** και αφετέρου του στόχου για **επιστροφή στα πρωτογενή πλεονάσματα.**

Οι δημοσιονομικοί στόχοι και «υποχρεώσεις» των χωρών με χρέος άνω του 60% έως και το 2027, δε θα οριστικοποιηθούν άμεσα, αλλά μετά τις ελληνικές εκλογές, το πιθανότερο τον Σεπτέμβριο, με την κατάθεση του προσχεδίου του προϋπολογισμού για το 2024. Αυτό ήταν ένα κάποιο «χατίρι» της Ευρωπαϊκής Επιτροπής ειδικά για τις κυβερνήσεις και τα κόμματα που είχαν μπροστά τους εκλογές.

Αν γινόταν συζήτηση για αυτά τώρα, πραγματικά θα εκτροχιαζόταν. Μόνο ο στόχος για μετάβαση από -1.7% έλλειμμα το 2022 σε 2,2% πρωτογενές πλεόνασμα (όπως όριζε ο συμφωνημένος στόχος με το μνημόνιο του ΣΥΡΙΖΑ), σημαίνει **αφαίμαξη από την κοινωνία 7-9 δισ.** (ανάλογα με την εξέλιξη του ΑΕΠ) μέσα σε μιάμιση χρονιά. Αυτό μπορεί να συμβεί είτε με μια αιματηρή φορολογική (και γενικά εισπρακτική) αφαίμαξη των εργατικών και λαϊκών εισοδημάτων, είτε με οδυνηρές περικοπές στους ήδη διαλυμένους τομείς κοινωνικής πολιτικής. Για εύλογους λόγους (προεκλογική περίοδος), σε αυτή τη φάση η κυβέρνηση της ΝΔ δεν ανακοινώνει κάποια συγκεκριμένα μέτρα, αλλά αρκείται να επωφελείται από την υπεραπόδοση είσπραξης του ΦΠΑ λόγω της ανόδου των τιμών.

Εννοείται πως μετά τις εκλογές θα πέσουν τα «μαύρα μαντάτα».

Αυτό που είναι εντυπωσιακό ωστόσο, είναι ότι το ζήτημα της πολιτικής στάσης απέναντι στην τήρηση ή την απειθαρχία στις δημοσιονομικές απαιτήσεις της ΕΕ, είναι **εξαιρετικά υποβαθμισμένο** στην πολιτική συζήτηση μεταξύ των κομμάτων.

Ο **ΣΥΡΙΖΑ** σαφώς κινείται ήδη σε κατεύθυνση δουλικής πειθαρχίας, με χαρακτηριστική την πρόσφατη δήλωση του Γιώργου Χουλιαράκη με την οποία συνέδεσε τον «εθνικό» στόχο της «ανόδου της επενδυτικής βαθμίδας της χώρας», με την «επιτυχή πορεία προς τα πρωτογενή πλεονάσματα».

Κατά την άποψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, το συμφέρον των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων βρίσκεται σε μια πολιτική ρήξης και απειθαρχίας και τελικά της εξόδου από την ΕΕ συνδεδεμένη με το γενικότερο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης. Η αποδέσμευση από αυτόν τον τερατώδη μηχανισμό συνένωσης των αστικών τάξεων της Ευρώπης σε βάρος των εργατικών τάξεων, με διπλές μάλιστα επιπτώσεις σε χώρες «δεύτερης ταχύτητας» όπως η Ελλάδα, είναι 100 φορές πιο αναγκαία και ίσως και περισσότερο κατανοητή σε σχέση με την περίοδο 2010-2015. Αυτό για τους εξής συγκεκριμένους λόγους:

Πρώτο, επειδή πρέπει να ακυρωθούν οι **τρέχουσες μνημονιακές δεσμεύσεις** που προαναφέρθηκαν αποτυπωμένες στα τρία Μνημόνια, διαφορετικά αυτές θα αποτελούν θηλιά για το λαό τα επόμενα 50 χρόνια.

Δεύτερο, ο στόχος για διαγραφή του ληστρικού δημόσιου χρέους (400 δισ.!), που είναι αναγκαίο να τεθεί με δύναμη εκ νέου, γίνεται πλέον **συνώνυμος με τη ρήξη και έξοδο από την ΕΕ** καθώς ενώ το 2010 το χρέος αφορούσε κατά 80% ιδιωτικούς φορείς (όπως Γερμανικές και Γαλλικές τράπεζες), σήμερα κατά 76% είναι χρέος σε θεσμούς (EFSF, ESM) και κράτη της ΕΕ. Στην πράξη, η αθέτηση των πληρωμών, αντικειμενικά φέρνει τη σύγκρουση με την ΕΕ. Και αντίστροφα, η μη ρήξη και παραμονή στην ΕΕ, πάει μαζί με την εξυπηρέτηση του δημόσιου χρέους.

Τρίτο, η άρνηση των **ιδιωτικοποιήσεων** αποτελεί εξ αντικειμένου ανατροπή της λεγόμενης πολιτικής «απελευθέρωσης» της αγοράς που επιτελικά έχει σχεδιάσει η ΕΕ.

Σημαντικό ζήτημα είναι ειδικότερα ο στόχος για κατάργηση του ΤΑΙΠΕΔ και η ανατροπή όλου του προγράμματος των ιδιωτικοποιήσεων. Το να αποστρέφεται κάποιος λεκτικά τις ιδιωτικοποιήσεις και να μη βάζει θέμα απειθαρχίας στις ευρωμνημονιακές δεσμεύσεις, είναι

τουλάχιστον υποκρισία.

Τέταρτο, το έγκλημα των δολοφονικών λογαριασμών ενέργειας -πριν ακόμη από τη Ρωσική εισβολή στην Ουκρανία- δημιουργήθηκε με την **οργάνωση του Χρηματιστήριου Ενέργειας** που έστησε η **ΕΕ.** Αν το 2010-2015 σε κάποιους φάνταζε ότι η «κακή» πλευρά της ΕΕ αφορούσε κάποιες χώρες «μπαταχτσήδες» για ειδικούς λόγους, σήμερα η ΕΕ αναδεικνύει η ίδια τον γενικό της χαρακτήρα ως σπόνσορα της καπιταλιστικής κερδοσκοπίας.

Πέμπτο, η έκρηξη της **ακρίβειας** γενικά, απογειώθηκε με τη επιλογή της ΕΕ να αποτελέσει **συμπολεμιστή των ΗΠΑ** στον ιμπεριαλιστικό (και από τις δυο μεριές) πόλεμο στην Ουκρανία, αλλά και **θλιβερό πελάτη τους** στο αμερικάνικο υγροποιημένο αέριο. Παράλληλα η εκτίναξη των πολεμικών δαπανών σε όλες τις χώρες της ΕΕ, υπονομεύει καίρια τις κοινωνικές πολιτικές και δηλητηριάζει εθνικιστικά φουσκώνοντας τα πανιά της ακροδεξιάς

Στις συνθήκες αυτές η πρόταξη των πολιτικών στόχων για **ρήξη και αποδέσμευση από την ΕΕ,** είναι βασικός στόχος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και της αντικαπιταλιστικής αριστεράς.

Αντίθετα, είναι ακατανόητη η αφωνία και υποβάθμιση από μεριάς του ΚΚΕ και πολύ περισσότερο είναι πολιτικά επικίνδυνη η αυταπάτη ότι θα λυθούν όλα στο πλαίσιο της ΕΕ και της ΕΚΤ που καλλιεργεί το ΜέΡΑ25, που βλέπει την πιθανότητα εξόδου μόνο ως επιλογή των «κακών» φωνών στην ΕΕ, που το ίδιο απεύχεται.